

да познамъ живитъ ^{мече} Вишний е Владѣтель на царството на челоуѣцѣтъ, и комуто ще дава го, и поставя върху него ниниожниитъ отъ челоуѣцѣтъ. (18) Този съпъ видѣхъ азъ царъ Навуходоносора; и ти, Валтасасаре, кажи тълкуванието му; ^и защото всичкиятъ мадреци на царството ми не могатъ да ми явятъ тълкуванието; а ти можешъ ^и защото духътъ на святиятъ богове е въ тебе.

(19) Тогазъ Даниилъ, ^и на когото името бѣ Валтасасаръ, остана смянитъ до единъ часъ, и размишленията му го смуцавахъ. Царятъ отговори и рече: Валтасасаре, да ти не смуцава сънитъ или тълкуванието му. Валтасасаръ отговори и рече: Господарю мой, сънитъ да бѣде върхъ онѣзи които ти мразятъ, и тълкуванието му върхъ враговетъ ти! (20) ^и дървото което си видѣлъ че станна голѣмо и яко, на което височината стигаше до небето, и се гледаше отъ всичката земя, (21) и листиетъ му бѣхъ хубави, и плодътъ му много, и храна за всичкиятъ имаше въ него, и подъ него обитавахъ животниятъ на полето, а у вѣтвитъ му прѣвитавахъ птицитъ небесни, — (22) ^и си това дърво, царю, който си станалъ голѣмъ и якъ; и величеството ти се възвиси и стигна до небето, и ^и властятъ ти до крайтъ на земята. (23) ^и А заради това що е видѣлъ царятъ стражъ и святъ да слези отъ небето и да говори: Отсѣчѣте дървото и го съборѣте; само пнѣтъ на корениетъ му оставѣте въ земята, и то съ уза желѣзна и мѣдна, въ трѣнната на полето; и да се мокри отъ небесната роса, и ^и съ животниятъ на полето нека бѣде дѣлтъ му, додѣ замиватъ седмъ врѣмена върху него, — (24) това е тълкуванието, царю, и това рѣшението на Вишваго което стигна върху господаря ми царятъ; (25) и ^и ще се изгониятъ отъ челоуѣцѣтъ, и съ животниятъ на полето ще е селението ти, и ще падешъ трѣва като говедата, и росата

небесна ще ти мокри; и седмъ врѣмена ще замиватъ върху тебе, ^и додѣ познаешъ че Вишний е Владѣтель на царството на челоуѣцѣтъ, и ^и дава го комуто ще. (26) А за това що се заповѣда да оставятъ пнѣтъ на корениетъ на дървото, царството ти ще ти бѣде утвърдено ^и когато познаешъ небесната властъ. (27) За то, царю, нека ти бѣде угоденъ събѣтътъ ми, и ^и живиши грѣховетъ си съ правда и беззаконията си съ милостъ къмъ убогитъ; ^и негли се продължи благоденствието ти.

(28) Всичко това постигна царъ Навуходоносора. (29) Въ свършкѣтъ на дванадесетъ мѣсеци, като ходѣше по царскиятъ палатъ Вавилонски, (30) ^и отговори царятъ и рече: Не е ли този великий Вавилонъ който азъ сградихъ за столица на царството съ крѣпостъта на силата си и въ честъ на славата си? (31) ^и Думата бѣ още въ устата на царя, и ^и станъ гласъ отъ небето ^и рече: Тебѣ се възвѣстява, царю Навуходоносоре: царството прѣмивахъ отъ тебе; (32) и ^и ще се изгониятъ отъ челоуѣцѣтъ, и съ животниятъ на полето ще бѣде селението ти; съ трѣва като говедата ще ти хранятъ; и седмъ врѣмена ще замиватъ върхъ тебе, додѣ познаешъ че Вишний е Владѣтель на царството на челоуѣцѣтъ, и ^и го дава комуто ще. (33) Този часъ словото се извърши върхъ Навуходоносора; и изгоненъ биде отъ челоуѣцѣтъ, и трѣва като говедата ядѣше, и отъ росата небесна тѣлото му се мокрѣше, додѣ му пораснаха космитъ като пера на орли, и ноктитъ му като на птици.

(34) И ^и свършкѣтъ на днитъ азъ Навуходоносоръ подигнахъ очитъ си къмъ небето, и умътъ ми се върна въ мене, и благословихъ Вишняго, и похваляхъ и прославихъ ^и Живущаго въ вѣкъ, ^и на когото властъта е властъ вѣчна, и царството му възродъ въ родъ; (35) и ^и всичкиятъ земни жители се смѣятъ ^и предъ него като нищо; и

м Гл. 2; 21. 5; 21.

Ст. 25, 32.

у Бит. 41; 8, 15.

Гл. 5; 8, 15.

ф Ст. 8.

х Ст. 8.

и Виж. 2 Цар. 18; 32.

Иер. 29; 7.

• Ст. 10—12.

ш Гл. 2; 38.

щ Иер. 27; 6—8.

з Ст. 13.

ы Гл. 5; 21.

а Ст. 32. Гл. 5; 21,

и дрѣ.

ь Псал. 106; 20.

ю Псал. 83; 18.

17, 32.

я Иер. 27; 5.

ж Мат. 21; 25. Лука

15; 18, 21.

зл Пет. 4; 8.

а 3 Цар. 21; 29.

Псал. 41; 1, и дрѣ.

б Прит. 16; 18.

5; 20.

г Гл. 5; 5. Лука

12; 20.

• Ст. 24.

д Ст. 25.

е Ст. 26.

ж Гл. 12; 7. Отк. 4; 10.

з Псал. 10; 16.

Гл. 2; 44. 7; 14.

4; 7. Лука 1; 33.

и Иса. 40; 15, 17.